

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Айдееее	5
2. Серенгети	8
3. Крибле-крабле Бумс	10
4. Запознанство	13
5. Дъжд	15
6. На лодка	18
7. На гости в лозята	20
8. В очакване на Цветята	23
9. В една крайбрежна кръчма	25
10. Един летателен ден	28
11. Къща	33
12. На концерт	36
13. Автомобил	38
14. Цветята пристигат!	42
15. Лошата картинка	45
16. Отмъщение	49
17. Гроздобер	52
18. Трамвайни неволи.	56
Първа част — Описание на хубавия стар град	
19. Трамвайни неволи.	61
Втора част — Трамвайно-идиоритмичен травматизъм	
20. На училище	65
21. Носталгия	67
22. Математическо-географическа задача	70
23. Пропедевтика на вътрешните болести.	73
Първа част — От червения вятър до едема на Квинке	
24. Пропедевтика на вътрешните болести.	77
Втора част — Смордливото джудженце	
25. В празнични дни.	80
Първа част — Прозрения в дълбоката яма	
26. В празнични дни.	83
Втора част — Нова година	
27. Тази история няма край	85

1. Айдееее

— Айдееее! — това е тъничък като осминка цигулка писък, това “айдееее” ме изтръгва от мързеливата полудрямка; извърщам се към отворената балконска врата, откъдето се вижда разлятото следобедно тежко море. Отпървом се затрися сградата, абажурът се залюлява и миг след това ме хласва адското приближаващо тумкане, сякаш някой тренира бързичка строева подготовка на дългия кекав балкон, който опасва целия етаж. Тум-тум-тум-тум... турулум — последното явно е от прескачането на невисоките преградки от армирано стъкло, които разделят отделните номера на етажа на този крайморски хотел. Аз се изправам несигурно, но от това, което ми се явява през мрежестите завеси, сядам обратно на кревата. Това не е сън, аз зная, тъй като водач прост, безпорочен и почти безалкохолен живот, това са два закръгленки сиви силуета, като че хванати подръчичка, единият — с адски уши и хобот, другият — с дълга шилеста муцуна, това са едно слонче и едно носорогче, които тропат нарочно силно и ритмично, вятър развява завесите, чашите прозвънтят, а абажурът все тъй си се люлее. Присягам се да пийна газирана водичка; тия двамата трябва да са стигнали острия ъгъл, гдето се допират двете стръмни улици и вече тумтенето идва откъм западната страна, там балконът излиза на входната площадка, пред рецепцията. Земетресението спира за миг, отново някой пици “айдееее” и ... шизофренното видение започва да приближава. Този път не са така ритмични,

по-скоро препускат в галоп, а аз все се опитвам да им запреча пътя — въздушната струя ме духва обратно, опипом си търся чашата, обърквам я и изливам в гърлото си нещо силно, загаряващо. Успявам само да видя как злосторниците потъват в последната, явно служебна врата, заливат се от смях надолу по черното стълбище, което води я в склада, я в пералнята и притихват; абажурът още се вее...

2. Серенгети

Ако някой изобщо може да отговори на всички въпроси в един крайбрежен хотел, то той несъмнено е съдържателя. Той е човека, който знае всичко, даже повече от това. Аз нахлузвам едни що-годе прилични шорти и любимата си олигофренка, пък се свличам долу на рецепцията. Не виждам разгневени потребители да си търкат очите из коридора, не чувам и някой да се разпсува по въпроса за възпитанието и нарушаването на тихия час. Съдържателят долу като че ме очаква, аз съм най-нов тука; подава ми чаша с газирана водичка, както сетне установявам — и с нещо добавено вътре, освен бучката лед. Усмивката на съдържателя е леко виновата. Тия, да, тия двамата... Наистина са слонче и носорогче, сирачета, намерили ги добри люде и сега са тука, на отглеждане. Да, разбира се, че временно, да позаякнат, пък сетне ги изпращат в Серенгети. Къде са сега — ами къде могат да бъдат — в задната градинка, пред пералнята се кикотят, по това време ядат по голяма локумена вафла, Слончо — с жълт, а Носорогчо с червен конфитюр, така обичат. Точно на това място запитвам съдържателя дали би спал спокойно, когато ги изпратят в Серенгети и той ми отвръща, че не, не би спал спокойно, при това е толкова развълнуван — налага се веднага да си изпие лекарството. Докато си представям неговото лекарство в тенекиена джобна манерка, а той потъва зад завесата, от кухнята натрапливо се разбъздява на валериан, доброто старо средство... На мене вече отдавна ми е смешно, но от